Глиняну стіну високої гори поточено дірами-норами щурів, які тут в'ються хмарою, то залітаючи в свої кубельця, то вилітаючи з кубелець. І стріхата хатинка під горою схожа на обтьопане негодою ластів'їне гніздечко, в якому ніхто не живе. Стіни знадвору та в сінях обмальовано мальвами, ці мальви пооблущува-л ися-поодцвітал и.

В стріхатому ластів'їному гніздечку живе баба Весна.

Під житніми колосочками брів у неї — роса на конюшинових квіточках зів'ялих очей. Роса світиться, мерехтить,^наче вранці на траві, й така вже та роса ласкава й тепла, що в груди мені хлюпає радість.

Здається, хазяйка тільки й чекала на мене з бабою Ликорою.

— Заходьте, людоньки, заходьте, — сяє лагідним голосом.

А мені так чудно, що і я — людоньки!

Роздивляюсь хатину, а тим часом баба Лико-ра щось нашіптує на вухо бабі Весні. Через вузенькі розплющені віконця білий світ намагається зазирнути сюди, в гніздечко, яке також розмальовано квітами зсередини: прибляклі мальви та соняшники цвітуть на припіку й на печі, на стіні вздовж ослона. Мало не до стелі громадиться ткацький верстат. І жовту скриню біля верстата в кутку також розмальовано квітами, схожими на сурмисті квіти гарбузові, ось тільки вони вишневі за барвою.

— Є в мене свячена вода, є, — каже Весна.

— А в мене ось у вузлику яєчка, — це баба Ликора.

— От і викачаємо з дитини переляк. Весна бере за іконою, обвитою вишитим

рушником, пляшечку свяченої води, кропить мене водою, дає випити, щось шепоче. Спершу я не тямлю, що шепоче Весна шерехкими спитими губами, а потім починаю розуміти окремі слова. З Ликориного вузлика бере біле куряче яєчко, починає мені тим яєчком качати по голові, по шиї, по грудях.

— Йди, переляк, туди, де вітер скучає, піском перевертає...

Баба Ликора дивиться на мене з лагідним смутком у зелених очах.

Весна шепоче, качає яєчко, й мене заколисує її солодкий шурхітливий голос, і якийсь навіть пахучий цей голос, наче гілка розквітлої вишні.

— За першими разами, за Божими словами... За другими разами, за Божими словами...

— За третіми разами, за Божими словами... Зрештою, пошептавши та покачавши яєчко,

Весна розбиває його в склянку, в яку трохи налито води, пильно вглядається, як там у воді жовток тоне на дні, а від нього відділяється білок, і цей білок поворозкою-струмочком здіймається догори, водночас начеб розбиваючись на дрібненькі срібні пухирчики.

— О, дивіться, дивіться!

Ми з бабою Ликорою пильно вглядаємося в гранчасту склянку.

— Сильно злякалась дитина, ото дивіться, дивіться, переляк з хлопця вийшов.

Я вглядаюсь у склянку, на розбите куряче яйце, намагаючись побачити свій переляк, але не бачу. Може, тому, що я не знаю, який мій переляк, бо ніколи й досі не бачив?

— О, дивіться, дивіться, — аж тішиться Весна, — вийшов! Переляк вийшов...

А я бачу лише жовток, який розплився на дні склянки, над ним пухиряться стьожки білка, від якого дедалі каламутнішає вода. А де ж мій переляк?

Баба Ликора дякує шептусі вузликом яєць, обпатраною куркою, а також дає якісь гроші.

— Ликоро, ти знаєш, я грошей не беру.

Я здогадуюся: скупувата баба Ликора тому й дає, що баба Весна такої плати не бере.

— Ото глядіть, аби переляк знову не вступив у дитину! — каже на* прощання хазяйка.

Уже надворі, трохи відійшовши від стріхатого ластів'їного гніздечка під глиняною горою, питаю:

— А коли той страх уступив у мене?

— Може, в лісі, хтозна.

Либонь, бабі Ликорі не хочеться балакати, вбік відвертаючись, кладе голову на плече.

— А тепер знову може вступити?

— Хай Господь боронить...

Я обертаюся обіч по зеленій вуличці, дивлюся на садки, у яких цвітуть вишні і вже розцвітають яблуні, дивлюся на городи. Хочу побачити отой переляк. Отой переляк, який знову може вступити в мене. Якби його вчасно помітив, то міг би й остерегтись.

Але ні в вуличці, ні в садках, ні на городах нічого такого не бачу, що здалося б мені переляком.

Може, баба Весна лише настрахала для годиться?

А бабиного ластів'їного гніздечка під горою вже й не видно, запало внизу за розбуялими зеленими кущами.